

Časopis s podobami za slovensko mladino.

S prilogo „Angeljček“

Štev. 11.

V Ljubljani, 1. novembra 1903.

Leto XXXIII.

Zadnji cvetici.

Pozdravljam, zadnja te cvetica,
 Ki tožno tod povešaš lica —
 Pozdravljam!
 Po noči slánica bo pala,
 Prenežni cvet bo tvoj končala
 Nocoj . . .
 Ne bo pa rasti umorila,
 Četudi cvet ti bo sklonila,
 Nocoj to noč,
 Pod zemljo kal bo počivala,
 Ko zima bo čez plan divjala
 In sopla mraz.
 A ko se vigred vrne zala,
 Iz zemlje spet te bo prizvala,
 In spet se bodeš razcvetela
 In lepše kot kedaj dehtela . . .

I v meni je cvetica cvela,
 Da zemlja lepše ni imela,
 Ni imela . . .
 Ah, nada krasna se je zvala,
 Cvetica v prsih moja zala.
 A slana je strupena pala
 In cvetko nade pokončala,
 Pokopala . . .
 Če še kedaj se bo vrnila
 Tu v prsi moje vigred mila,
 Da bo mi nada oživela
 In vnovič lepše se razcvela —
 Ve On, ki cvet iz zemlje kliče
 In drami iz grobov mrličje.

Slavko.

Jeseni.

Kakó otožno golo drevje
 Vrhove svoje v zrak moli;
 Utihihnil ptičev ljubki spev je —
 Zdaj grob tihoten gozd se zdi.

Saj táko je i srce moje:
 Samotno kot jesenski gaj;
 V njem spev veselja je utihnil —
 Oh, pridi spet, mladost, nazaj!

Osojski.